

ГРАНД ДЖОРДЖ

ЧЕТВЕРТЕ ВІДОБРАЖЕННЯ

книга V

*В павутині Злого Фатуму
смерть виткана у кожному вузлі*

ГРАНД ДЖОРДЖ

Четверте відображення
книга V

Електронна книга

Усі книги Гранд Джорджа видано в авторській редакції на офіційному сайті автора: <https://grandgeorge.com.ua>

Інтерлюдія

На одній з найвищих гір хребта Узбадшатур сидів чарівник. Чоловік зі змученим поглядом влаштувався на схилі й дивився вдалину. Прохолодний гірський вітер тріпав чорну борідку і волосся чоловіка. Рослинність на обличчі чародія відросла надміру, але відлюдника, який застряг у горах, це не турбувало. Тут його могли побачити лише дикі кози та птахи. Чародій-самітник хихикнув.

«Навряд чи птахи й кози розбираються в зачісках!»

Один з них зараз гордо ширяв у небі. Чоловік хмикнув. Птах літав високо, та тільки відлюдник оселився ще вище. З такої висоти відкривався чудовий краєвид на кам'яну пустку, яку перетинала річка Габілан. У ясний день звідси було видно, як виблискує величезне озеро Ракхас Зарам, а якщо пощастить, в особливо вітряну погоду, коли сильний вітер розжене туман над болотами, можна було побачити оркську святиню – Криваве Дерево. Звідси з гори воно здавалося лише дрібною чорною тріскою на каламутно-зеленій плямі, але чаклун знав, що насправді дерево біля основи не обхопити руками багатьох людей, кожний вузлуватий корінь, що визирав із землі, був завтовшки з віковий дуб.

Око чоловіка зачепилося за яскраві зелені плями біля підніжжя хребта – широколистяні ліси, трохи вище темніші скупчення дерев були хвойним лісом, звідти, а також до місця, де сидів чарівник, ріс лише чахлий чагарник, трава та бур'ян.

– Коли я востаннє спускався вниз? – запитав себе відлюдник.

Власний голос здався трохи дивним.

– Звісно! – пробурмотів чарівник. – Я ж відлюдник, який частіше відкриває рота, щоб поїсти, ніж для того, щоб сказати кілька слів.

«Утім, спілкування за допомогою передачі думок на відстані мені більш ніж достатньо, – подумав чарівник. – А ось живого спілкування дуже не вистачає».

Чоловік зітхнув, розвернувся і подивився на гори. Їхній вигляд завжди заспокоював чародія. Білі засніжені вершини сліпуче виблискували на сонці, влітку від них віяло прохолодою, а взимку моторошним холодом. Чародій, який безвилазно просидів на горі останні кілька років, пізнав тут і холодні ночі, і спекотні дні. Попри всю красу і чудові краєвиди на рівнину, болота і гори, самотникові до смерті остогидило це місце.

Раптово чародій щось відчув – відчуття чиєїсь присутності повільно посилювалося, зростало як на дріжджах. На одному з уступів оступилася дика коза, вниз полетіли камінчики. Інший би вже розслабився, але відлюдник уже не раз опинявся в подібній ситуації. Минулий досвід підказував чарівникові, що посилення тривоги – знак швидкої появи Володаря Відображень.

– Мені краще повернутися, поки він не з'явився, – пробурмотів чарівник. – А то потім знову доведеться виправдовуватися перед Володарем за неповагу.

Швидким кроком відлюдник подолав п'ятиметровий підйом, зайшов за самотній валун і опинився біля входу в печеру. Неприємне відчуття, ніби зубний біль, переслідувало самотника по п'ятах.

Щоб дістатися до свого житла, потрібно було пройти вузьким проходом завширшки не більше двох кроків. За кілька миттєвостей стіни печери розійшлися в сторони, стеля пішла вгору, і чарівник зупинився посеред великої кімнати з нерівними стінами й високим склепінням.

Грубо збитий тапчан тулився до неотесаної стіни. Кілька гарних скринь – подарунки Володаря Відображень – стояли поруч із неприбраним ложем. Самітник повернувся до іншої стіни. Тут біля багаття, викладеного камінням, стояла діжка з водою, трохи далі великий казанок та інше кухонне приладдя.

Головний зал печери був більшим за звичайну кімнату, але розмірами поступався сільському будиночку. Зате в останній стіні був прохід ще далі – вглиб гори. Там були й інші менші зали. В одній із рукотворних кімнат відлюдник влаштував кабінет для читання і роботи, в іншій – комору. Були й інші печерки, але їх чарівник не чіпав, лише про всяк випадок загородив прохід порожніми скринями.

«Чи багато місця треба одній людині?»

Його охопило нервове збудження, до якого домішувався і липкий гидкий страх, і радість від можливості поговорити хоч із кимось наживо. Поява Володаря Відображень наближалася з кожною миттю, разом із цим самітник усе більше скрипів зубами.

Пальці мимоволі піднялися до обличчя, пробіглися по щоках і вусах, пригладили нечесану чорну бороду, допомагаючи впоратися з напругою.

Він знову озирнувся на всі боки й пробурмотів:

– Звідки ж він з'явиться? Минулого разу він прийшов звідти!

Чоловік повернувся до стіни, біля якої стояв великий казанок. А тим часом знайоме відчуття чиеїсь присутності тільки посилювалося. До того моменту, коли відлюдник завмер, склавши руки на грудях, з'явилася тверда впевненість: «Володар Відображень за мить буде тут».

Позаду почувся гуркіт, слідом за ним ледь чутний шурхіт і легкий рух застояного повітря сповістили про появу могутнього гостя.

– Завжди зі спини! – пролепетав собі під ніс самітник і повернувся обличчям до прибульця.

Той стояв біля тапчана, а позаду нього тремтів нестабільний портал. Прибулий чоловік носив маску на обличчі. Цього разу на ній замість усмішки була зображена інша псевдоемоція – смуток. Гість був середнього зросту, його постать не була ні масивною, ні м'язистою, проте з його появою в повітрі повисла напруга, невидима загроза відчувалася навіть тоді, коли він стояв нерухомо.

– Володарю! – самітник вклонився гостеві й хихикнув.

– Що смішного? – голосно запитав Володар Відображень.

Самітник усміхнувся ще ширше й відповів:

– Дивно! Ти і гість, і господар одночасно!

Складно було зрозуміти, як відреагував гість на жарт самітника, маска надійно приховувала його справжні емоції. Володар Відображень відступив убік, поли його плаща хитнулися від пориву вітру, потім із порталу назовні ступили двоє слуг з поголеними головами й пов'язками на стегнах, поверх голого тіла. Обидва пітніли й пихкали від науги, на руках роздувалися вени, натягувалися жили. Їхня ноша, очевидно, була важкою.

– Поставте і йдіть! – наказав Володар Відображень.

Слуги покійно виконали наказ, ще одна велика скриня обережно опустилася на нерівну кам'яну підлогу, носії поспіхом позадкували, зробили крок у портал і зникли за блискучою нестабільною, наче водна гладь, поверхнею. Ще за мить гість повів рукою та портал із тихим лясканням закрився і зник. У печері відразу потемніло.

Самітник подивився на новеньку солідного вигляду скриню.

«Минулого разу всередині знайшлося вельми приємне винце й кошик із солодкими персиками!» – згадав він.

Чаклун, забувши про гостя, зробив крок до скрині, невідомість вабила і притягувала широтою можливостей, приховувала в собі масу нерозкритих сюрпризів...

– Подарунки роздивишся потім, – гарчання Володаря Відображень зупинило самітника за крок від мети.

Гість відшукав поглядом вихід із печери та з презирством заявив:

– Ну, і сморід! Ходімо, подихаємо свіжим повітрям.

В печері й справді відчувувався запах кіптяви від багаття, але звинуватити чарівника у неохайності було б помилкою.

Не чекаючи згоди чарівника, прибулець попрямував до виходу. Чародій не став сперечатися і говорити, що майже весь денний час проводить зовні. Натомість він використав децицію своїх чар, сконцентрувався на новій скрині й заплющив очі.

«Виноград, борошно, зерно, одяг, оливкова олія і...»

– Ти йдеш? – проревів голос з-під маски.

Чародій зітхнув і неохоче поплентався слідом за гостем: «доведеться почекати, поки Володар Відображень піде». Самітник поспішив слідом за гостем, а той уже встиг спуститися вниз, відшукав рівний майданчик-уступ, потім зупинився і розвернувся проти сонця. Його голова повільно поверталася зліва направо, Володар Відображень оглядав величний краєвид так, ніби свою власність.

– Як вони? – запитав могутній прибулець.

Відлюдник став поруч і простежив за поглядом з-під маски.

– Верховний шаман дбає про дерево.

– Воно готове?

– Шаман думає, що не готове, але постійно твердить, що наближається день, коли Криваве Дерево дозріє.

Гість у масці кивнув і якийсь час про щось розмірковував. Самітник покірно чекав. Нарешті Володар Відображень запитав:

– Ти стежиш за порталом гномів?

– Звісно, повелителю!

– Скільки він ще протримається?

– Достатньо, щоб зіпсувати коротунам настрій, – хихикнув чарівник.

Володар Відображень жарт свого підручного не оцінив:

– Скільки? – проревів він.

Від грізного голосу відлюдник здригнувся і відступив на крок назад, схилився в глибокому поклоні та з трепетом вимовив:

– Пробач..., – прошепотів він і одразу схаменувся: – «Не можна гнівити господаря!» – і поспішив відповісти на запитання: – Може кілька місяців, а може й пів року. Портал поки що стійкий, але його сила падає з кожним днем. Тіби використовують його не тільки в один бік...

– Хто?

– Тіби. Так гноми називають тварюк із Безодні.

– Ти кажеш, вони бігають туди-сюди?

– Е-е... Ні, мій пане...

– Тоді говори ясніше, а свої загадки залиш диким козам! – крикнув Володар Відображень.

Очі чародія забігали, немов полохливі зайці, на голові волосся стало дибки від страху.

– Поранені особини прагнуть повернутися додому і... – відлюдник розвів руками.

– Зрозуміло! Тупі bestії бажають здохнути на батьківщині й використовують портал повторно.

– Ти проникливий, як ніхто інший, – чарівник усміхнувся найширшою і найщирішою усмішкою, на яку був здатний.

Побачивши таку підлесливість, гість похитав головою, а коли заговорив, від його гніву нічого не залишилося:

– Як справи в моїх шпигунів?

– Лише один не відповідає, – сказав чарівник і потупив погляд.

Обличчя-маска різко повернулося до відлюдника:

– Котрий з них?

Чаклун про всяк випадок сховав очі та зі смиренням відповів:

– Селіван.

Володар Відображень повернув голову в бік обрїю, де далеко за кам'яною пусткою на півдні жовтіли піски спекотної пустелі. Коли гість заговорив знову, в його голосі залишилися тільки рішучість і спокій:

– Невелика втрата. У Селівані більше немає потреби. Держави розорені й ослаблені, обеліск із Некрополіса зробив свою справу, а чаклуни провели ритуал.

– Хе-хе, – усміхнувся чарівник.

– Що смішного? – прогудів з-під маски гість.

– Підкинути Понтіусу книгу з частковим описом ритуалу було чудовою ідеєю, мій пане! – відлюдник знову хихикнув. – Коли він усвідомив, що книга ввела його в оману, стало надто пізно.

Володар Відображень статечно кивнув і запитав:

– Мої таємні агенти працюють як треба?

– Так, Володарю! Я стежу за ними, – чарівник схилив голову. – Усе йде за твоїм планом...

Глава 1. Найтемніша ніч

* Обеліск у центрі Некрополіса, під час темного ритуалу *

Дід і його товариші-змовники підібралися до другого чаклуна в розпал жахливого ритуалу.

– Насте! – прошепотів ветеран. – Тримайся позаду мене і вперед не лізь!

Чарівниця слухняно кивнула і відійшла назад.

Дід повернувся до чаклуна, той стояв обличчям до обеліска, спиною до змовників. Руки чародія були підняті до неба, у правій руці він тримав свою палицю, наверхшя якої світилося каламутно-тьм'яним світлом, сумішшю зеленого і брудно-білого кольорів.

«Ще не час!» – подумав Дід.

Скорботна пісня лунала над площею мертвого міста, руїни здригалися від синхронного співу щонайменше сотні тисяч горлянок. Люди ніби очманіли всі разом. Стали слухняними, немов овечки, одурманені магією.

Страшний і грізний обеліск – артефакт минулої епохи не робив потурань нікому. І бранці, і охоронці, і наглядачі вже піддалися темному ритуалу, що пригнічував розум. Багато воїнів навіть встигли впустити зброю. Тепер усі вони дружно і злагоджено співали скорботну пісню. Моторошний мотив навіював тугу, посилював безвихідь і бажання померти.

«Звідки вони знають слова і що це за незрозуміла мова?»

Дід злякався, що і його теж охопить це безумство, але, на щастя, чарівний порошок, який змовники прийняли перед ритуалом, досі

діяв, рятуючи бородатого воїна і його товаришів від непринадної долі людей, які піддалися страшному впливу обеліска.

– У житті не чув і не бачив нічого подібного! – пробурмотів Дід.
– Вони співають так злагоджено... – він захлинувся від емоцій, запнувся і не зміг підібрати відповідного епітета.

– Всьому виною ритуал і бісів обеліск, – прошепотів товариш зліва.

Усі змовники з другої групи на чолі з Дідом і за підтримки чарівниці Насті чекали слушної нагоди, щоб напасти на чаклуна. Охоронців і наглядачів уже можна було не побоюватися, турбував тільки чаклун зі своєю химерною патерицею.

Нарешті, потрібний момент настав тоді, коли палиця чаклуна випустила з наверхів блискавку, а та в одну мить впилася в таємничу споруду й одразу ж розпалася на складові – дрібні рухомі змійки, що обплутали стародавній монумент мережею іскристих, сяйних ліній, що перепліталися в різні боки. Вони тріщали й шипіли, але грізний обеліск лише трішки висвітлило, а потім він потемнів і ввібрав у себе все світло, блакитні змійки миттєво замовкли, ветерану здалося, що вони самі стрибнули в гранітне нутро і зникли.

Дід оговтався від подиву, прикрив рот і перевів погляд на людину в балахоні. Таємничі символи на його одязі зараз світилися особливо яскраво, але дещо інше змінилося в потрібний бік.

«Чаклун нарешті розтратив усю енергію чарівної палиці».

Дід зрозумів це, коли потьмяніло наверхів у вигляді дитячого черепа. Він більше не світився.

– Ось і настав час діяти, – пробурмотів ветеран і підняв руку вгору, почекав кілька миттєвостей, а потім довгим махом наказав змовникам рухатися вперед.

Поки чаклун був захоплений ритуалом, вони встигли підібрати покинути охоронцями зброю, і широкою лінією рушили до нього. Півкільце напружених і готових напасти на ворога людей встигло

підібратись до мети лише на кілька кроків, у цю мить за спиною повіяло моторошним холодом, а потім частина товаришів праворуч із криком упала на кам'яні плити. Багато людей померло одразу – застигли й замерзли в русі, а потім за інерцією впали на кам'яні плити, що світилися зеленими візерунками, і розвалилися на шматки обмороженого м'яса. Деякі товариші, закуті в лід, досі мляво ворушилися, частково уражені ударом магії, дехто навіть кричав від жаху й болю.

Дід різко озирнувся і побачив перекошене від злості обличчя чародійки. Ветеран не очікував... та що там... він навіть уявити собі не міг, що Настя може зрадити змовників.

– Вона вдарила нам у спину! – закричав хтось голосно в Діда над лівим вухом.

Атака захлинулася, так і не розпочавшись, уцілілі товариші завмерли в нерішучості, не знаючи, кого атакувати насамперед.

Одним своїм ударом Настя розкрила атаку, знищила більшу частину другої групи змовників, а заодно попередила чаклуна про небезпеку.

Зрада юної чародійки розлютила Діда, гнів вихлюпнувся назовні, і ветеран загарчав, уже не намагаючись зрозуміти, як і чому дівчина зрадила їх. Зараз важливим здавалося тільки одне – дістатися до другого чаклуна і будь-що-будь перервати ритуал.

– Не зупиняйтеся! – закричав він.

Не встиг Дід і двох кроків зробити, як чаклун в одну мить розвернувся, відкинув розряджену палицю, але одразу ж вихопив з-за пазухи ще один магічний артефакт. Його наголів'я було точною копією великої патериці чаклуна, але одягнене воно було на коротке, завдовжки всього в лікоть, дерев'яне руків'я.

Навершя світилося злісним каламутним світлом, і Дід подумав, що це означає тільки одне:

«Нам кінець!».

Блискавка в одну мить зірвалася з середини черепа й ударила по товаришам, немов зграя шалених псів вгризлася гострими іклами в зріджену групу змовників, ще більше прорідила групу й мимохідь зачепила чимало зачарованих ритуалом людей.

У Діда волосся стало дибки від наелектризованого повітря. Дихання перехопило від жаху, але впертість і злість змусили рухатися ще швидше.

«Живий! Поки живий!»

Чаклун брудно вилаявся і голосно пробурчав:

– ... треба було зарядити краще!

«Якби він зробив це, і мене теж могло б зачепити».

До чаклуна залишалося десять, дев'ять кроків. Неподалік ще бігло кілька змовників, але в Діда не було часу озиратися на всі боки.

«Швидше!»

Ветеран помітив короткі жести чаклуна, губи ворога шепотіли:

– Сон. Сліпота. Сон. Сліпота.

Простенька магія, але вельми дієва і швидка. І Дід уже стикався з нею, коли намагався дістатися до Фрікса під час битви при Гельмі.

Після кожного закляття поріділі ряди змовників зменшувалися на одного бійця, який так і не добіг до мети. Однак щоразу люди падали все ближче і ближче до чаклуна.

Той повільно відступав, капюшон з його голови злетів, і ветеран побачив знайомі риси обличчя, сиву з жовтим відливом бороду і таке ж немите засмальцьоване волосся. Дід упізнав старого мага.

«Понтіус!»

П'ять кроків до мети...

– Дідусю, тримайся! – закричала Настя, спантеличивши Діда не на жарт.

...чотири, три...

«Це вона мені чи Понтіусу?»

Дід замахнувся трофейним мечем і тут чаклун легко і невимушено вказав на нього пальцем, губи Понтіуса прошепотіли: «Сліпота!».

Дід встиг запам'ятати зосереджений вираз обличчя мага, і це було останнє, що він побачив. Коли зник зір, змінившись цілковитою чорнотою, змовник не зупинився і вдарив з розмаху.

«Мимо!»

Ветерану захотілося закричати від досади:

«Проклятий старий чаклун і Настя зрадили нас, перехитрили всіх!»

А потім Дід звалився на кам'яні плити, впустив свою зброю, перекотився і завмер. Зір зник повністю. Раніше йому доводилося воювати вночі, але навіть у повній темряві безмісячної ночі зіниці ветерана пристосовувалися, а потім він бачив хоч щось. Тепер в очах стояла така чорнота, ніби Дідові залили очі липкою смолою!

Він спробував намацати меч, але пальці натрапляли тільки на чийсь ноги, які брели повз нього, а за мить щось ударило ветерана по ребрах, від різкого болю перехопило подих, невдаха-змовник покотився під ноги якійсь зачарованій жертві, та впала, але одразу почала підійматися, не звертаючи уваги на Діда.

– Це тобі за наполегливість... – почувся хрипкий голос Понтіуса.
– Як тобі? Сподобалося?!

Охоронець Ігоря спробував визначити, звідки чути цей голос, прислухався до того, що відбувалося навколо. Скорботна пісня, як і

раніше, лунала звідусіль одразу. Жертви ритуалу продовжували зачаровано виводити останню у своєму житті пісню.

– Внученька! – вигукнув Понтіус, не приховуючи радості.

– Дідусю! Ти цілий? – тоненький голос дівчини не можна було сплутати з іншими голосами.

– Так, і як бачиш, я цілком бадьорий і здоровий! – весело відповів старий інтриган.

– Я так боялася за тебе! – голос Насті звучав приглушено, вона шмигнула носом. – Що ми тепер будемо робити?

– Ритуал уже не зупинити. А ми підемо і скористаємося його плодами!

– А як же Фрікс?

– У кращому разі він уже мертвий, – Понтіус закашлявся. – А в гіршому нам доведеться розправитися з ним самотійно.

– Але ж він сильний чаклун! – засумнівалася Настя.

– Він повністю довіряє мені, вважає мене своїм ментором і рятівником, – м'яко відповів маг і раптом мерзенно захихотів.

– Рятівником? – здивувалася юна чарівниця.

– Так! Адже саме я вилікував його після битви біля Гельма, – Понтіус знову гидко захихотів. – Інших помічників у нього не залишилося!

– А що буде, коли ми розправимося з ним?

– Ми завершимо ритуал і станемо наймогутнішими магами в усьому світі!

– А що буде з Ігорем? – голос Насті здригнувся.

– Думаєш, він ще живий? – ласкаво запитав Понтіус.

– Ходімо швидше! – благала Настя. – Мені кортить зробити його моїм... рабом.

– О-о-о-о, це складна магія! – протягнув старий і лукаво запитав: – Ти вже навчилася нею користуватися?

– Ні, але я сподіваюся ти мені в цьому допоможеш! – наполегливо заявила дівчина.

– Звичайно, мила! Треба поспішати, ти тільки тримайся осторонь, щоб Фрікс тебе не побачив.

Раптово голос юної чаклунки став злим:

– А цю суку, Інгрід, я виморожу до пояса, розіб'ю її ноги на дрібні шматки й залишу її вмирати...

– Звідки така жорстокість, Насте?! – вигукнув Понтіус, здивування в його голосі здалося Дідові награним.

– Вона посміла забрати мого чоловіка...

Поступово голоси зрадників слабшали, кроки, які віддалялися, перекрив загальний шум. Навколо панувало безумство, Дід із відкритими очима вдивлявся в непроглядну чорноту, але це анітрохи не допомагало. Зараз, коли він нічого не міг бачити, головним почуттям ветерана став його слух.

«Чорт забирай! Я осліп! Де зброя? – злився Дід, обмацуючи тремтячими руками холодні кам'яні плити навколо себе. – Клятий чаклун обдурив нас!»

Зачаровані люди навколо продовжували співати свою останню скорботну пісню, час від часу, хтось проходив повз Діда, прямуючи до темного обеліска. Ветеран спробував встати на ноги, але втриматися на них було надто складно. Виявляється, він занадто звик спиратися на свій зір, як кульгавий на клюку.

«Усе скінчено!» – вирішив Дід. – «Наша атака провалилася, тепер чаклуни доведуть ритуал до кінця».

На Діда раз у раз наштовхувалися люди, які добровільно йшли до височенного моноліту. Усі вони не усвідомлювали, що попереду на них чекає смерть.

Йти проти течії натовпу, та ще й наосліп, виявилось непосильним завданням. Зрештою, ветерану довелося повзти, спираючись на збиті в кров лікті й коліна. Напрямок він вибрав єдино правильний і єдино можливий, якщо врахувати, що орієнтуватися в просторі йому допомагав лише слух.

«Треба скоріше забратися звідси! Якогога далі від клятого обеліска і від бісових чаклунів!»

Прислухаючись до божевілья, що коїлося позаду, сліпий інстинктивно намагався повзти геть, у протилежний бік від небезпеки. Божевільні, що йшли назустріч Дідові, спотикалися об його тіло, падали йому на голову і спину, а також всіляко ускладнювали втечу ветерана. Одне залишалося незмінним – сліпий тримав центр загального божевілья у себе за спиною.

Моторошний обеліск вібрував і страшно гудів на межі чутності. Через деякий час цей витвір некромантів залишився десь за сотню кроків позаду, а сліпий воїн усе повз і повз уперед, наштовхувався на перешкоди, йому раз у раз наступали на пальці, перекидалися через його ноги та спину. Дід не звертав на це жодної уваги, гарячково перебираючи руками й ногами, адже головним зараз був власний порятунок!

«Що далі я відповзу від обеліска, то більше в мене буде шансів вижити, – думав ветеран. – Магія рано чи пізно мине, сліпота безслідно зникне, таке вже траплялося раніше. Головне не зупинятися! Плювати на біль у стертих до крові долонях і колінах! Тільки вперед!»

Невдовзі кінцівки саднили й боліли так сильно, що переляканий утікач зробив нову спробу піднятися на повний зріст і спробував іти наосліп, але після кількох жорстких падінь йому довелося відмовитися від цього наміру.

Дід швидко зрозумів, що повзти по вуличних плитах і простіше, і водночас можна не боятися розбити собі лоб. У нього з'явилося дивне відчуття, сліпий ніби відчував плити, а точніше стародавні візерунки на них.

Ні, не пальцями, а якимось внутрішнім зором, це відчуття спочатку не можна було усвідомити й дати йому якийсь визначення, але поволі він помітив, що непроглядна темрява в його очах розбавлена якимись слабкими плямами. Ветерану здалося, ніби його засліплені очі бачать примарне світло, що виходить від візерунків на плитах. Причому він не бачив нічого, крім цих примарних візерунків, немов вони світилися в порожнечі.

А тим часом ритуал біля обеліска входив у фінальну фазу. Жертви торкалися темного моноліту й одразу мертвими осідали вниз. Кількість жертв біля підніжжя обеліска все збільшувалася, гора нерухомих тіл зростала з кожною хвилиною.

Через деякий час сліпцеві вдалося залишити моторошний моноліт і всіх учасників ритуалу далеко позаду. Звідти досі долинали приглушені звуки, а вуличні плити Некрополіса все не закінчувалися. Величезне мертве місто, ніби не хотіло відпускати ветерана, який застряг у його тенетах.

Глава 2. РАНОК У ПУСТЕЛІ

* Після завершення ритуалу, пустеля на захід від Некрополіса *

Сонце зійшло й зустріло Ігоря та Інгрід уже в пустелі. Позаду ще маячили руїни міста мертвих, але попереду виднілися лише нескінченні піщані дюни.

Повільні мерці швидко відстали від людей і новоспеченому подружжю здалося, що вони відірвалися від групи переслідувачів. Однак варто було їм вийти на гребінь чергового бархану й озирнутися назад, як вони побачили сотню, а то й дві, мерців, що пленталися по їхньому сліду.

– Як таке взагалі могло статися?! – схлипнула Інгрід. – Стільки людей перетворилося на нежить, заради чого!?

– Заради влади й могутності, мила, – Ігоря зовсім не дивували мотиви мага Понтіуса. – Заради вічного життя.

– Учитель завжди був добрий до мене, що ж змінилося, навіщо він зрадив мене?

Чоловік лише знизав плечима, але потім все ж відповів:

– Не він перший повірив солодким обіцянкам. Багато хто загубив своє життя, йдучи на поводу у своїх пристрастей. Могутність і безсмертя – занадто сильний мотив!

– Хіба Понтіус хотів стати лічем? Невже він мріяв перетворитися на мертвяка, позбавленого будь-яких емоцій? Сумнівно, що він хотів прожити цілу вічність у вигляді злісного трупа, якого приречено на жалюгідне існування в компанії гнилої та бездушної нежиті!

– Думаю, він сподівався на інший результат ритуалу, – кивнув Ігор, витираючи піт із чола. – Мабуть, щось пішло не так, а може його просто ввели в оману? Небагато знайдеться у світі тих, хто довіриться творінню некромантів.

– А що буде з усіма цими людьми, які стали жертвами ритуалу?

– Вони мертві, Інгрід! Я думаю, що зараз ми бачимо лише їхню колишню оболонку, ходячі тіла, не більше. Вони ніколи не повернуться до справжнього життя.

– Як це сталося? У моїй голові не вкладається те, що я побачила минулої ночі.

– Ти ж знаєш, що всьому виною проклята споруда в центрі міста.

– Ти маєш рацію, спочатку обеліск відбирав життєву енергію, потім перекрутив її, а потім повернув її частину назад. Живі стали нежиттю. Чи не в цьому була суть усього ритуалу?

Ігор знизав плечима.

– Тепер у Некрополісі з'явилася своя армія, – пробурмотів він, але жінка продовжувала думати про те, що її хвилювало.

– Я щось чула про це! Понтіус щось таке згадував, – Інгрід примружилася від яскравого сонця, витерла обличчя рукавом: – Усе це справа рук некромантів, які звели цей мерзенний обеліск!

– Так. Не дарма ж місто називається Некрополісом. Гранітний монумент і тебе дечим обдарував, пам'ятаєш?

– Чим?

– Магією!

Інгрід стиснула губи.

– Він лише посилив те, що в мене й так було, – примхливо заявила жінка.

– Але твоїх магічних сил ні на що не вистачало, – нагадав Ігор. – Ти сама казала, що талант не проявився.

– Понтіус стверджував, що магічні сили в мені мали прокинутися в будь-якому разі! – сперечалася вперта Інгрід.

– А хіба він не казав, що талант проявляється в дитинстві або дівочтві!?! – посміхнувся Ігор.

Інгрід не відповіла, вона й сама розуміла, що саме обеліск, який випромінював силу, – та причина, через яку вона нарешті стала чарівницею.

«А може це був страх? – засумнівалася герцогиня. – У будь-якому разі, щось підштовхнуло мене до того, щоб пробудити свій талант».

– Ой, що це в тебе? – Ігор зупинив жінку і витріщився на її обличчя.

– Де? – занепокоїлася Інгрід.

– На щоці! – Ігор вказав пальцем на сіру хвилясту лінію.

Інґрід провела пальцем по щоці й пробурмотіла:

– Подряпина?

– Схоже на те, – кивнув Ігор, хоча більше було схоже на сіру тріщину з нерівними краями.

Позаду людей заричали одразу кілька переслідувачів. Обидва втікачі озирнулися. Нежить уперто йшла за ними від самого обеліска. Переслідувачі безладно пленталися розтягнутим натовпом. Їхня хитка хода, бліді обличчя, засклянілі почервонілі очні яблука, подовжені ікла і кігті не залишали сумнівів – вони більше не люди!

Моторошний вигляд мерців налякав пару втікачів, страх надав їм нових сил принаймні на деякий час. Вони розірвали дистанцію між нежиттю і собою, але незабаром знову перейшли на крок.

– Може, нам варто відірватися від них, щоб вони втратили нас із виду? – запропонувала жінка.

Чоловік похитав головою, його волосся при цьому розпатлалося.

– Ні. Ми лише даремно витратимо сили! Подивися, ми залишаємо за собою виразний слід на піску! – Ігор пригладив мокре волосся і змахнув із шиї краплі поту.

– Ми могли б спробувати замести сліди! – запропонувала чарівниця.

– Чудова ідея, – погодився чоловік.

Вони спустилися з бархана, Інґрід, яка йшла попереду, в цей самий час різко змінила напрямок. Ігор не зупинився і пройшов уперед ще з десяток кроків, тоді повернувся назад своїми слідами, а потім, відступаючи слідами Інґрід, зняв із себе сорочку і взявся замітати поглиблення на піску. Вони пройшли так три десятки кроків, опинилися за вершиною бархану і тільки тоді чоловік випростався.

– Ось, так! – він струсив пісок, що прилип до обличчя і рук. – Сподіваюся, це зіб'є їх зі сліду.

Вони побігли, потім зникли з поля зору і якийсь час ішли між піщаними дюнами, сподіваючись на те, що мерці їх не помітять. Вибиратися на гребінь барханів вони поки що не наважувалися, а тому дізнатися, де мертвяки не могли.

Так вони й ішли, ховаючись від нежиті. Сонце палило з самого ранку і до полудня молодята втомилися настільки, що ледве пересували ноги. У цей час доби в голову нестерпно пекло, пісок розжарився і палив ступні навіть крізь взуття. Ігор пожертвував сорочкою, щоб намотати собі та Інгрід на голову хоч якісь ганчірки.

"Ще не вистачало заробити сонячний удар!" – думав він. – "Треба вибиратися з пустелі. Попри мізерні запаси води й втому треба йти далі".

Вони обережно забралися на вершину чергового бархану. Ігор опинився там першим і одразу з розчаруванням видихнув:

– Проклята нежить, попри всі наші хитрощі, продовжує йти за нами! – він насилу міг говорити, гаряче повітря обпікало горло, дихання стало нерівним і переривчастим. – Дивись! Мертвяки йдуть за нами напругу! Ми тільки даремно зробили гак!

– Відчуваю, що без магії підлого ліча тут не обійшлося! – засмутилася Інгрід. – Найімовірніше, він повісив на нас якусь мітку, через яку мерці так упевнено йдуть за нами!

– Ти про ту тріщину на щоці? Ти могла б зняти мітку? – з надією запитав чоловік.

Інгрід знову провела рукою по обличчю. Обмацуючи нерівні краї сірої рани, новоспечена чарівниця насупилася.

– Я не вмію знімати мітки! – вона поморщилася. – Понтіус не вчив мене таких премудростей.

– Ходімо, нам не можна стояти на місці!

– Як же пече сонце! – заскиглила жінка і торкнулася до шматків тканини, якими була замотана її голова.

– Тримайся, люба! Треба йти, можливо, мітка ослабне і зникне сама. Потрібно триматися від нежиті якомога далі!

– Легше сказати, ніж зробити! Мертвяки не знають втоми.

Виграна вранці відстань між утікачами та переслідувачами, почала стрімко скорочуватися. Нежить рухалася вперед із постійною швидкістю. Ну, хіба що сонце трохи пригальмувало мерців, але зупинити зовсім не змогло.

Зате людям терміново потрібен був відпочинок, потрібна була вода! Бурдюк із цілющою вологою, підібраний у Некрополісі, вже давно спорожнів, тепер нестерпно, до нестями хотілося пити.

– Я більше не можу! – Інгрід упала на розпечений пісок, але одразу ж із криком схопилася й обтрусилася. – Ай, як пече!

Ігор підхопив її під руку і потягнув геть, на схід.

– Кожен крок наближає нас до безпеки! Тримайся, потрібно перетерпіти полуденну спеку, а до вечора буде легше!

– Пити! – заканючила чарівниця. – Хочу пити!

– Нам потрібно знайти стару кам'яну дорогу! – вимовив супутник герцогині пересохлими, потрісканими губами.

– Вода! – продовжувала нити Інгрід. – Нам потрібна вода!

– Попереду має бути містечко, а в ньому колодязь!

– Там є вода?! – з надією запитала жінка.

– Її там не було, коли полонених привели в містечко, – задумливо промовив Ігор і безрезультатно спробував змочити губи і язик слиною.

Шорсткий язик ледве перевертався в роті.

"У пересохлому горлі оселилося стадо їжаків!"

– І що? – заскиглила Інгрід.

– Але після того, як чаклуни викликали сильну зливу над руїнами, колодязь має знову поповнитися водою.

– З чого ти взяв?

– Водоносний шар зазвичай іде над твердою водонепроникною породою або глиною. Якщо пощастить, вода, що просочилася крізь пісок, опиниться в цьому самому шарі, який, найімовірніше, перетинається з колодязем. Там має бути вода!

Інгрід піддалася вмовлянням і покрокувала бадьоріше поруч з Ігорем. Тепер на змученому і почервонілому обличчі жінки з'явився цілеспрямований вираз.

Чоловік теж насилу переносив спеку. Спекотне розпечене повітря з шумом вривалося через ніздрі й рот. Від носогорла до легень усе горіло й пекло. Шкіра свербіла в місцях, де доріжки поту, які випарувалися, залишили після себе соляні сліди.

Люди страждали від спраги й пустельної спеки. Особливо важко було Ігореві, оскільки він позбувся сорочки, яку було порвано на ганчірки для власної голови та голови дружини. Тепер гола шия, груди й спина чоловіка, опинившись під безжальними променями сонця, згоріли. Відчуття були такі, ніби по ураженій шкірі совали розпеченою праскою. Найбільше турбували почервонілі плечі. Чоловікові здавалося, що їхня поверхня перетворилася на суцільний опік.

Через деякий час люди побачили кам'яну дороговказну нитку, що петляла між піщаних хвиль і пагорбів.

– Дорога! – вигукнула Інгрід, немов дівчинка, яка отримала в подарунок смачне морозиво.

Весь цей час нежить не відставала, встигнувши скоротити дистанцію до п'яти сотень кроків.

Поглядаючи в бік найближчих переслідувачів, Ігор помітив, що мерці по-різному пересувалися пустелею. Одні відстали від основної групи, інші навпаки – вирвалися вперед на сотню чи дві кроків.

На сусідньому бархані показався перший переслідувач. Цей спритний мертвяк виявився швидшим за своїх ходячих товаришів.

"Схоже, рано чи пізно доведеться дати йому бій".

Ігор оцінив подовжені ікла нежиті й кігті, які поки ще не сильно затверділи.

"Серйозний противник! – подумав чоловік. – Особливо, коли в тебе самого зі зброї є лише затуплений короткий кривий ніж".

– Ігорю! – жінка зупинилася за десятків кроків від супутника. – Чого ти встав!?

Той кинув останній погляд на мертвяка, що вирвався вперед, і поплентався слідом за дружиною. Молодята спустилися з піщаного бархана і піднялися на новий розпечений гребінь.

Ігор подивився вниз. Старий кам'яний шлях знаходився за якихось п'ять десятків кроків. Він був значно зручнішим за хвилясте "піщане море". І хоча дорога раз у раз занурювалася в дюни, усе ж нею рухатися було б у рази простіше.

– Тепер не заблукаємо! – радісно вигукнула Інгрід.

Через деякий час Ігор знову озирнувся. Спритний мертвяк уже скоротив відстань до двох сотень кроків. Якщо вони не доберуться до води раніше, ніж нежить наздожене їх, бій виглядатиме як капітуляція! Сили людей були вже на межі.

– Не зупиняйся! – прохрипіла Інгрід.

"Схоже, нею рухає бажання швидше опинитися біля колодязя, – подумав Ігор. – Непогана мотивація! Треба брати з неї приклад".

Ігор покрокував слідом за супутницею.

Коли сонце опинилося на половині шляху від зеніту до заходу, спритна нежить скоротила відстань до двох сотень кроків. Попереду вдалині з'явилися руїни містечка, в якому знаходився колодязь. Ігор

прикинув, що по часу вийде так, що спритний переслідувач наздожене їх ще до того, як вони доберуться до колодязя.

"І візьме він нас ще тепленькими!"

– Пане графе! – зло вигукнула Інгрід. – Чи не зволиш рухати своїми ногами?!

Ігор повернувся до неї й голосом, що не терпить заперечень, заявив:

– Іди вперед до руїн, а я спробую розібратися з першим мертвяком!

– Ти з глузду з'їхав!? Ножиком його хочеш налякати?

Ігор невинно усміхнувся.

– Іди, люба! Я прийду трохи пізніше.

Вона знесилено видихнула і відвернулася, пробурчавши наостанок:

– Спробуй тільки не прийти!

Ігор подивився на переслідувача, здавалося, той зрадів перспективі швидкої зустрічі, і прискорив темп.

"Людина з ножем проти тварюки із зубами й кігтями, – розмірковував Ігор. – Нібито я маю перемогти, але що буде, якщо нежить зашкодить моїй дорогоцінній тушці? ...Правильно, інші мерці наздоженуть мене і розберуться зі мною без зусиль! Значить треба перемогти спритного мертвяка так, щоб залишилися сили на продовження перегонів за життя".

Чоловік скривився.

"Ні обладунків, ні зброї, крім короткого ножа – ніщо не зможе мені допомогти. Ха, але ж мені не звикати битися ножем!"

Ігор подивився на себе. З одягу на ньому залишалися тільки штани й м'яке шкіряне взуття. На голові зав'язаний тюрбан із залишків

довгої сорочки. Груді, живіт і спина були оголені, запечені на сонці до моторошного почервоніння. Ігор посміхнувся потрісканими губами:

"Мертвяку залишається лише посолити мене і з апетитом з'їсти".

Перший переслідувач наближався розмірено й невідворотно, на кожному кроці мертвяк ледь помітно човгав одною ногою. Інгрід віддалилася вже досить далеко. Чоловік спробував сісти на кам'яну дорогу, але каміння розжарилося до того, що пекло навіть через тканину штанів. Тоді Ігор скинув із себе останню частину одягу.

"Ось тепер я зовсім голий, якщо не брати до уваги взуття і тюрбан із залишків сорочки. Але яке кому діло до моєї наготи!? На кілометри навколо немає нікого живого, якщо не брати до уваги красуні дружини та стерв'ятників у небі".

Ігор склав штани вчетверо, кинув їх на кам'яну дорогу і сів, витягнувши ноги перед собою, а потім і зовсім прикрив очі від блаженства, яке настало під час довгоочікуваного відпочинку для змучених м'язів.

Перепочинок перед боєм дозволив трохи відновити сили. Чоловік подивився на свій короткий ніж. Вістря і крайка леза затупилися об лід.

"Зараз би цього льоду трохи!" – чоловік облизнув губи пересохлим шорстким язиком. – Ах, мрії, мрії, мрії!.."

Ігор потягнув свій ніж по гранітному каменю, лезо заковзало, застогнало, зате додало впевненості чоловікові.

Перші кілька рухів чоловік пристосовувався до роботи, але потім процес заточування об камінь пішов швидше і краще. Чоловік подивився на свого ворога, йому здалося, що спритний переслідувач тепер дещо спантеличено поглядає на лезо ножа, що поблискувало на сонці.

Чоловік посміхнувся і хрипким голосом крикнув:

– Ага! Це я для тебе так стараюся!

Коли мертвяк підібрався на відстань у півсотні кроків, Ігор знехотя встав і потягнувся, трохи розім'яв свої руки, ноги, шию і спину, а потім намотав штани на свою ліву руку і підхопив ніж у праву.

"Десять кроків, вісім, сім..."

Чоловік став у стійку, голий, але готовий до всього. Ніж блиснув на сонці у відведеній назад руці.

Нежить виявила перші ознаки нетерпіння і глухо заричала.

– Іди сюди, іди! – Ігор спробував трохи послабити хватку на руків'ї.

"Кисть має рухатися вільно й легко!"

– Гхрррр! – радісно прохрипів мертвяк і кинувся вперед, витягнувши пазуристі руки та розкривши ікласту пащу.

Ігор ухилився від скорчених пальців, пішов униз і вже звідти швидким рухом встромив мертвяку ніж у груди.

"Чистий, красивий і вбивчий удар", – похвалив себе Ігор.

Тварюка похитнулася, а потім розвернулася до людини з гарчанням і поперла вперед, розставивши руки в сторони.

Нагий чоловік, як вуж на сковорідці, вивернувся, і, наскільки міг, швидко викинув руку з ножом, ударив знизу вгору, туди, де в мертвяка було горло. Ніж із хрускотом врізався в мертву плоть, розпорів кадик і увійшов на всю довжину, з дзвоном пройшовся по чомусь твердому. Людина відчула, як її пальці, зімкнуті на руків'ї ножа, уперлися в мертву шкіру, в'язка густа кров забарвила пальці темно-червоними, майже чорними потоками.

Від удару зуби мертвяка розчаровано клацнули один об одного, навіть голова нежиті відкинулася назад.

Однак і це не зупинило нежить! Мертвяк ударив з розмаху, Ігор від несподіванки не встиг поставити блок і піти вбік. Подовжені нігті спритної нежиті полоснули людину по грудях. У запалі боротьби Ігор

не відчув болю, натомість вдарив у відповідь кулаком в обличчя. Мертвяк не втримався, спіткнувся і впав.

А людину охопила паніка.

"Ні удар у серце, ні удар у горло не зупинили ворога! Крім того, я втратив свій ніж, який так і залишився в тілі нежиті. Лезо застрягло в хребті".

Тварюка ворухнулася і почала вставати.

"Ну, все! Гола людина, вже без ножа, проти небезпечної голодної невтомної нежиті. Його ж нічим не злякати!".

Ігор розвернувся обличчям до супротивника.

Мертвяк встав із кам'яної дороги трохи іншим. Під час падіння його шия в тому місці, де застряг ніж, не витримала, зламалася, через що голова спритного переслідувача опинилася без стійкої опори й тепер тварюка дивилася на людину під неприродним кутом. Голова з'їхала кудись набік, повисла на пошкоджених м'язах шиї, координація нежиті порушилася ще більше, ніж раніше.

Мертвяк повільно і незграбно шкандибав до Ігоря, надмірно задираючи коліна при кожному кроці. Усе це попри те, що вся шия першого переслідувача, його груди й живіт вкрилися густою чорною кров'ю.

"Трясця! Треба було відразу бити в голову!" – подумав Ігор.

Чоловік озирнувся на всі боки. Нічого підхожого: ні палиці, ні гілки, нічого. Навіть каменю ніде не було, тільки пісок і щільно підігнане каміння, з якого збудували стару дорогу.

А мертвяк тим часом підібрався ближче і вдарив пазуристою рукою.

Такий удар виявився надто очевидним, надто незграбним проти фехтувальника, яким був Ігор. Тож чоловік легко ухилився, зробив крок назустріч і перехопив другу руку нежиті, що простягнулася до

горла людини. Одночасно з цим утікач з усієї сили вдарив відкритою долонею поверх вишкіреної морди.

Голова мерця відкинулася назад, він захитався, Ігор водночас ледве встиг вхопитися за слизьке від крові руків'я ножа й одразу ж штовхнув ворога від себе. Колись «спритний переслідувач» не втримався і звалився на спину, смішно змахнувши руками.

"Є!"

Ніж, який вирвався з полону зі скреготом металу об кістку, ледве не випав із руки, а сам чоловік при цьому не зумів втриматись на ногах, провалився слідом за мертвяком. Обидва противники впали на пісок, тварюка і людина вдарили одночасно. Ворог полоснув кігтями, а Ігор коротким ударом без замаху ткнув навмання, добре, що досвід такого роду в нього теж був!

Лезо легко увійшло у вухо нежиті до самого руків'я, Ігор одразу ж вирвав ніж із тіла ворога, назовні ринула неприємна смердюча кров, а людина відкотилася убік, схопилася і відступила на кілька кроків назад. Повалений переслідувач смикнув ногами та, здригнувшись усім тілом, обм'як. Мертвяк лежав на піску і не ворухився.

"Чудово!"

Ігор боявся, що нежить, після впливу обеліска, виявиться майже невмирущою, але магії в ній було не більше, ніж у піску.

"А раз так, – подумав Ігор, – то і впоратися з мертвяками можна відносно просто. Усього-то й справ, позбавити мертвяка залишку мізків, для цього можна проткнути череп або якимось іншим чином пошкодити сіру речовину. Можна також відрубати нежиті голову, тільки, на жаль, нічим!"

Ігор згадав фільми про зомбі апокаліпсис. Тепер землянин зіткнувся з ними тут. Способи вбивства нежиті були схожими, і чоловік радів, що з'ясував це в першому ж бою з мертвяком.

Оголений чоловік озирнувся на всі боки. Наступна парочка мертвяків уже з'явилася на вершині найближчої дюни.

– Пора звалювати! – прошепотів утікач потрісканими губами й подивився на сліди, що залишилися від нігтів тварюки, які кількома кривавими смужками перетинали груди й плече Ігоря.

"Неприємна, але не смертельна рана", – відмахнувся він.

Однак не настільки й просто вдалося вийти з бою. Спритний мертвяк встиг залишити пекучі, кровоточиві та глибокі подряпини. Ігор з повагою подивився на руки упокоїної нежиті. На кожному пальці нігті подовжилися і вже почорніли. Чоловік придивився до витягнутих і схудлих пальців. На кінчиках кожного з них нігті згорталися в подовжені конуси. Збільшені людські ікла трохи змінилися, тепер їхній вигляд підходив радше хижакові з роду котячих, ніж людині.

"Напевно, тіла оживих мерців пройшли якусь трансформацію, і, цілком імовірно, вона ще не закінчилася, – подумав Ігор. – Занадто мало часу минуло з моменту перетворення мертвих людей на нежить".

Ігор розглянув характерні ознаки некрозу шкіри та інших тканин на тілі поваленого ворога, які зі стовідсотковою ймовірністю вказували на те, що це вже не людина.

"А запах! Чорт! Що за сморід! – Ігор відсахнувся. – Очевидно, нутрощі вже гнили, а запах вказував на це і супутні цьому процеси".

Чоловік схопився за стражденну голову.

"Ці факти можна обміркувати пізніше", – вирішив він.

Потім, підхопивши свої штани з дороги, утікач голяка рушив до руїн містечка. Часу для того, щоб одягнутися, в Ігоря більше не залишилося.

"Встигну ще!", – тішив себе він.

Глава 3. Видіння майстра-коваля

* Кузня майстра в королівстві гномів. За десять днів до проведення темного ритуалу *

Тамарзіріл кував заготовлю, яка пізніше мала стати наконечником списа. Відверто кажучи, робота в гнома не клеїлася, бо всі думки майстра-коваля були геть в іншому місці, не в кузні величного міста Фелекдума, а десь далеко в незвіданих краях.

Йому ввижалася величезна і багата рудами гора, поцяткована проходами, а головне вільна від небажаного сусідства.

Коваль трусонув головою, увінчаною густою каштановою шевелюрою і такою ж бородою, на підлогу полетів десяток крапель поту, але цього виявилось недостатньо. Тож Тамарзірілу довелося витерти рукою мокрі густі брови, а інакше їдка солоня волога загрожувала потрапити в карі очі гнома.

Майстер-коваль зі зітханням відкинув нагріту до бордового кольору заготовлю.

– Прокляття! – пробурчав гном. – Метал охолов!

Тамарзіріл втомлено відклав свій молот убік і попрямував до крісла. Тут у кутку його великої кузні стояв кам'яний стіл. Гном підхопив із крісла рушник, неспішно й ретельно витер обличчя, потім потужну шию, груди й широкі плечі. Сів у крісло, ґрунтовно витер сильні долоні й м'язисті передпліччя.

Важка робота виснажила Тамарзіріла, зате дозволила відірватися від тривожних думок. Він узяв зі столу кухоль із водою і жадібними довгими ковтками осушив його до дна, не проливши при цьому жодної краплі повз рот. Крякнувши, майстер-коваль поставив порожній посуд на стіл і задумався.

"Коли ж король зволить мене прийняти?! Кілька днів втрачено даремно. Ну, не те щоб зовсім даремно, але за цей час я не викував нічого путнього! Абсолютно нічого такого, що було б гідне родового тавра, – Тамарзіріл почував перенісся товстими пальцями й подумки

повернувся до того, що його хвилювало весь день і всю минулу ніч: – Чому Ар-Бундор затягує?! Невже радник короля не зміг переконати скнару правителя в необхідності прийняти мене, одного з найкращих майстрів Фелекдума?! Адже привід не дріб'язковий".

Тамарзіріл почував пишну густу бороду своєю великою п'ятірнею.

Перед очима знову сплигло видіння, і майстер вкотре взявся розбиратися з неймовірною подією, що трапилася з ним кілька днів тому.

"Отже, людина, а точніше жінка, з'явилася мені уві сні", – згадав Тамарзіріл.

Це було дивно, оскільки гном не особливо любив людей. У всякому разі, Тамарзіріл ставився до них спокійно, навіть дещо прохолодно. Майстер-коваль знав, що між його родичами й людьми Кварту існувала взаємовигідна торгівля. А ось із людьми, які населяли острови Сірого Попелу, торгувати було складніше. Неповороткі великі кораблі гномів боялися поодинці перетинати глибокі й небезпечні води Південного моря. Натомість чорношкірі люди з островів частенько самі припливали в гавань, розташовану біля підніжжя гори Габілбунд. Тут ці морські розбійники сходили на берег, зображуючи торговців, обмінюючи товари з поверхні на ті, що виробляли майстри Фелекдума. Тамарзіріл знав, що в морі ці, так звані «мирні торговці» з островів Сірого Попелу перетворювалися на хижих піратів, які без докорів сумління грабували самотні кораблі.

Можливо, тому Тамарзіріл не особливо прагнув спілкуватися з чужими народами, і в тому числі з людьми. Майстру вистачало своїх клопотів у кузні, а його популярність і репутація у поважних купців давали змогу не думати про те, кому продати свої вироби. Коваль практично не перетинався з людьми й жалю з цього приводу не відчував.

Одним словом, перед людьми у Тамарзіріла не було ні трепету, ні захоплення. Він і бачив людських купців лише кілька разів у житті, що

вже казати про людей жіночої статі, яких гном не бачив ніколи!

І все ж бородатий коваль був упевнений, що жінка, яка з'явилася йому уві сні, не могла бути простим представником людської раси.

"Хіба може проста жінка проникнути в сон гнома, та ще й вимагати, щоб той вирушив у подорож, забувши про свої справи!?"

Майстер насилу переконав себе, що не марив уві сні.

"Занадто багато було в тому баченні такого, що не можна пояснити якоюсь хворобою! – міркував Тамарзіріл. – Ось, наприклад, те, як у моїй голові виникло місце, до якого Вона наказала йти. Зелений пагорб у пустелі, а біля його підніжжя маленьке озеро".

Майстер-коваль, сумніваючись у тому, що видіння було справжнім, не полінувався, сходяв до королівської бібліотеки, випросив мапу і перевірів. Виявилося, що таке місце в пустелі справді було, причому в єдиному екземплярі! Оазис розташовувався на східному боці пустелі, поруч із володіннями королівства Кварт.

Тамарзіріл потягнувся до мапи, розгорнув старий сувій, притиснув його клинком знизу і залізними злитками у верхніх кутах.

"Туди можна дістатися на кораблі", – подумав гном, роздивляючись мапу.

Він відшукав на ній величну гору Габілбунд, на схилі якої було позначено вхід у поліс гномів, і простежив пальцем шлях корабля з гавані Фелекдума:

– Спочатку я спущуся вниз по Габілану і потраплю в море. Потім корабель пройде на схід уздовж південного узбережжя повз руїни ельфійського Ванімара і ще далі. Потім судно вийде до гирла Кришталевої та, оминувши Торкетіл, місто-фортецю на півдні Кварта, підійметься річкою вище за Мйолнір і столицю людського королівства, а потім висадить мене на протилежному від Кварта березі, – гном відкинувся на спинку крісла і пробурмотів собі під ніс: – Мені залишиться пройти трохи вгору, на захід і за горбистим пасмом

виявиться місце зустрічі. Складно буде оминати зазначену точку на мапі, адже це єдиний зелений пагорб з озером біля підніжжя.

Однак корабля в Тамарзіріла не було. Тож доводилося чекати й сподіватися на прихильність жаднюги Ар-Бундора.

Тамарзіріл чудово знав правителя гномів, оскільки постійно робив для його воїнів зброю та обладунки.

"Даремно я сподіваюся отримати від короля хоч щось!" – подумав майстер.

Сумніви здолали майстра-ковалю, але на їхнє місце прийшов упевнений голос із видіння:

– Ти станеш Провідником свого народу! – говорила Вона Тамарзірілу. – Коли Я покличу тебе, йди на Мій поклик!

Вона мала такий величний та могутній вигляд, що він анітрохи не засумнівався в її божественній природі. Майстер-коваль хотів би запитати Її про те, що все це означає, чому Вона з'явилася саме йому, але просто не встиг. Видіння виявилось занадто коротким, фрази, сказані богинею, були лаконічними, а кожне слово виявилось вельми містким, наче гарячий сплав металів, готовий до розливу у форми.

Перериваючи роздуми про бачення майстра, у кузню вбіг його учень і відразу закричав:

– Майстре Тамарзіріле, тебе Ар-Бундор кличе! – підмайстер схвильовано додав: – Радник велів сказати, щоб ти йшов скоріше, не зволікаючи, поки король не передумав!

Повторювати двічі не довелося, оскільки коваль із нетерпінням чекав аудієнції, від якої так багато залежало. Учень ще не встиг закінчити свою промову, як Тамарзіріл уже підхопився зі стільця і почав переодягатися. З'являтися перед королем у робочому одязі було б нерозумно, а дурість майстер не любив найбільше. Закінчивши одягатися у свій парадний одяг, Тамарзіріл оглянув свою майстерню. Вугілля вже майже згасло, інструменти не на місці, заготовлі розкидані.

– Прибери тут і доглянь за кузнею! – кинув наостанок майстер своєму учневі й поспішно зник за дверима.

Тамарзіріл не любив безладу і міг самостійно розставити свої інструменти, заготовлі та матеріали по місцях... але зустріч із королем була в рази важливішою. Відомий коваль прекрасно знав Ар-Бундора, вони час від часу без усякого трепету обговорювали королівські замовлення, торгувалися і навіть сперечалися, але ще ніколи раніше майстер не хвилювався так сильно, як зараз.

Він пробіг зали, галереї та переходи безоглядно. У вузьких коридорах від Тамарзіріла шарахалися вбік, настільки рішучий був у нього вигляд.

У голові майстра постійно крутилася одна й та сама думка:

– А що, якщо король мені не допоможе? Чи зможу я виконати волю богині без сторонньої допомоги!?

Нарешті, біля тронної зали його зустрів радник Ар-Бундора.

– Ти готовий? – запитав старий знайомий гном у розкішному одязі з плащем на плечах, який був підбитий соболиним хутром.

Тамарзіріл хотів запитати, чому йому довелося так довго чекати на аудієнцію короля, але замість цього лише коротко кивнув і подивився на різьблені кам'яні двері.

За сигналом радника стулки відчинилися, варта розступилася, і обидва гноми увійшли до тронної зали.

Ар-Бундор сидів на своєму чудовому кам'яному троні, прикрашеному різним дорогоцінним камінням, красивим різьбленням, охоронними рунами та іншими кричущими атрибутами, які мали показати всім гостям, що правитель Фелекдума багатий, а його влада сильна і непохитна.

Однак Тамарзіріл, як шановний майстер, не раз бував тут, і перше враження давно зникло, коваль прекрасно знав свого правителя. Від

погляду майстра не сховався той факт, що в тронному залі майже немає охорони, а місце командира королівської варти пустує.

Королю теж не було потреби хвалитися перед Тамарзірілом. У той момент, коли з'явився гість, Ар-Бундор споживав копчену ковбасу, викладену кільцями на великій срібній таці, що стояла на столику поруч із троном.

– А! Тамарзіріле! – проревів король хрипким басом. – Проходь ближче!

Поки майстер-коваль швидким кроком ішов до трону, в голові прослизнула думка:

"Зовні ми з ним навіть схожі".

І справді, коваль і король мали широкі плечі, груди нагадували великі ковальські міхи, повітря з шумом виривалося крізь ніздрі, широкі груди здіймалися під час кожного вдиху.

Тамарзіріл крокував так широко і швидко, як міг, радник Ар-Бундора безнадійно відстав від майстра, адже прохач відірвався від нього на п'ять кроків. Тамарзіріл рухався настільки різко, що єдиний охоронець Ар-Бундора напружився і розслабився тільки тоді, коли запрошений на аудієнцію гном різко зупинився.

– Як ідуть справи у твоїй кузні? – пробасив Ар-Бундор зі свого місця.

Майстер-коваль рішуче подивився на гнома, що розвалився на троні, і відповів:

– Мій королю, справи в кузні чекають. Я прийшов до тебе не за цим!

Правитель Фелекдума інтенсивно рухав нижньою щелепою. Заради свого майстра він і не думав переривати свою обідню перерву. Та й нема чого було старатися заради Тамарзіріла, з яким королю доводилося майже щомісяця торгуватися через вартість його послуг!

Попри те що на срібній таці лежав столовий ніж, Ар-Бундор користувався лише власними пальцями. Відриваючи одразу по цілій ковбасці за раз, король гномів жадібно відкушував великі жирні шматки й пережовував їх разом зі шкіркою. Ковбаски вже полежали в теплі, тож смалець у них підтанув, і тепер усі пальці та борода правителя блищали від жиру.

Виникла довга пауза, Тамарзіріл терпляче чекав. Нарешті, король дожував відкушений шматок копченої смакоти, прихильно посміхнувся і, відклавши вбік блискучу від жиру половину ковбаски, запитав:

– То ти не про моє замовлення дбаєш!? Хм! І про що ж ти тоді хотів поговорити зі мною, друже мій?

Вкрадливий тон правителя не зміг обдурити Тамарзіріла, так само як недоречна згадка слова "друг".

"Ох, і хитрий наш король, уміє втертися в довіру!" – подумав коваль, а на словах відповів:

– Я говорив твоєму раднику, що мені уві сні з'явилася богиня в людській подобі, – сказав прямо Тамарзіріл. – Вона назвала мене Провідником, закликала мене покинути Фелекдум і йти на її поклик!

– Так-так! – недбало обірвав король промову майстра-ковалю. – Мені вже розповіли про це твоє... "СНОвидіння"!

Гном на троні супроводив останнє слово недбалим жестом, покрутив рукою з жирними пальцями. Тамарзіріл насупився, у голосі Ар-Бундора не було чути зацікавленості, натомість кожне його слово тхнуло недовірою й насмішкою.

– То ти вже прийняв рішення? – пробурчав Тамарзіріл.

Ар-Бундор не був би правителем, якби не відчував межу, за якою можна було втратити щось цінне. Наприклад, свого майстра-ковалю, одного з найкращих, якщо не найкращого зброяра Фелекдума. Тож король пожував ще трохи й обережно запитав:

– З чого ти взяв, що тобі уві сні явилася богиня?

– Хто ще може проникнути в сон і дати мені те, про що свідомість й гадки не має? – твердо й без краплі сумнівів відповів Тамарзіріл. – Ти ж знаєш, я ніколи не покидав нутро Габілбунда і ніколи не цікавився пустелею, пагорбами й оазисами! Звідки мені знати про те місце, де я не був, та ще й у таких подробицях? Крім того, навряд чи я за все своє життя бачив бодай десяток людей так близько, як тебе! І жінок серед них не було!

– Хм, – правитель обережно відпив зі свого кубка і цього разу ні краплі не пролилося на його бороду.

– Ти не віриш мені? – запитав коваль із завмиранням серця.

Правитель Фелекдума підняв брови, скривив засмальцьовані губи, які поблискували, неквапом зробив ще один ковток із золотого кубка, пролив деяку частину на свою бороду і нейтральним тоном, вголос взявся розмірковувати:

– Ну, припустімо, вірю... але що нам слід чекати від богині в людській подобі?! Може Вона зовсім і не збирається допомагати нам, гномам?! Та хто Вона взагалі така?! Мої радники перерили всі записи й перечитали всі легенди... – Ар-Бундор розвів руками, при цьому пиво з кубка пролилося на сходинки біля трону, а король закінчив: – ніде немає жодної згадки про її появу в голові коваля! – правитель витер рукою пролите пиво з вусів і бороди, відставив убік величезний золотий кубок, інкрустований дорогоцінним камінням, і додав: – Тож, якщо комусь і привиділася богиня, то це тобі одному, Тамарзіріле! А тому тобі самому й розсьорбувати все це! Саме ти відповідатимеш за все, що станеться після того, як ти з'ясуєш правду. І запам'ятай, ця правда може тобі не сподобатися!

Ар-Бундор уміло приховав посмішку в густій бороді та вусах, потім сперся на кам'яний підлокітник свого трону, втупившись на спантеличеного гостя. Короля забавляв вигляд невпевненого в собі іменитого майстра.

Глава 4.Нівеч

Інґрід легко відшукала в місті колодязь. Нещодавня подорож через це місто була ще свіжою в пам'яті жінки. Вона згадала, що потенційне вмістилище дорогоцінної вологи стояло в центрі містечка, на головній площі. Діставшись потрібного місця, вона із завмиранням серця зазирнула в колодязь.

"Вода?!"

Внизу блиснуло відображення на поверхні, знизу повіяло прохолодою.

"Є!"

Добувши відром на мотузці цілющу вологу, вона із задоволенням напилася, вмилася, а потім ще й вилила на себе пів відра води!

«Яке блаженство!»

Колись її вчитель, Понтіус, навчав:

"Щастя у малому і повсякденному! Варто тільки втратити доступ до їжі або води, як людина стає нещасливою! І тоді вона готова розлучитися з усіма своїми багатствами заради однієї миски води! Одна погана ложка юшки може зробити її найщасливішою людиною! ...Ненадовго, до наступного разу, коли їй знову знадобляться їжа і вода!"

Як же Інґрід була розчарована в старому вчителі!

"Він зрадив усіх нас і заради чого? Понтіус сподівався отримати вічне життя? Ха! А як щодо вічної смерті!? Невже старий був у такому відчайдушному стані, що вирішив ризикнути всім, а особливо тим, що він цінував найбільше в житті – розумом!? О, так! Старість може змінити людину, ще більше її може змінити страх перед смертю. Але як можна було повірити якійсь старій книзі!? Довіритися невідомому автору, якомусь некроманту зі своїми збоченими мотивами?! Що може бути дурнішим!?"

Інґрід зітхнула.

"Колись Понтіус вважав мене перспективною ученицею, він сподівався, що згодом розкриє мій магічний потенціал... але останніми роками, коли стало зрозуміло, що я не можу пробудити в собі магічні здібності й стати чарівницею, старий учитель перестав приділяти мені свій час. Відтоді він більше не займався зі мною, хоча і в порадах не відмовляв. Тепер мені зрозуміло чому! Пристрастю вчителя стали старі фоліанти й заборонена магія. Некромантія поглинула весь його вільний час. Тому він став відлюдькуватим, часто відлучався в місто, скуповував якісь інгредієнти, довго просиджував у бібліотеці, розбираючи майже зотлілі книги й рукописи..."

Ще одне питання хвилювало Інгрід.

"Настя! Як Понтіусу вдалося приховати той факт, що в нього є онука? Мабуть, старий не хотів, щоб її взяли в оборот королівські клерки. Адже, у Кварті кожен маг був на особливому рахунку! За законом – або ти служиш королю або іншому впливовому вельможі, або тебе просто виженуть із країни. І це ще в кращому випадку. Такий підхід до магів був прийнятий ще за часів правління прадіда Сігурда, а виняток становили тільки ті, хто входив до королівської сім'ї й одночасно володів магічними здібностями".

Інгрід подумала, що вона-то якраз і підпадає під поняття "королівської сім'ї", а потім повернулася до роздумів:

"Ах, нещасний гуввіса Сігурд. Втім, по заслугі йому! Країна заслуговує на іншого короля. Нарешті, бідолашна Естер зітхне спокійно".

Інгрід було відверто шкода подругу, і водночас вона трохи заздрила їй. Особливо тепер, коли Естер стала королевою-вдовою. Дитяча мрія про те, що Інгрід одягне корону на свою голову, припадала пилом десь на далеких полицях свідомості, але час від часу, герцогиня Турська здувала зі своєї мрії пил, акуратно витирала обкладинку цієї ненаписаної книжки та, мляво зітхнувши, ставила назад.

Щока нещадно засвербіла, чарівниця провела по ній рукою, здавалося, тріщина за день трохи розширилася і подовжилася.

Інгрід схилилася над відром із водою. На тремтячій поверхні відбилосся її обличчя. Герцогиня придивилася до тріщинки, краї якої сіріли, немов остиглий попіл.

– Прокляття! – видихнула чарівниця. – Звідки взялося це каліцтво?!

У тому, що це нівечення, Інгрід не сумнівалася. Вона лишень боялася, що нівеч не вдасться вилікувати. Тріщинка спотворила бездоганне обличчя жінки, очі чарівниці наповнилися сльозами...

– Інгрід!

Вона здригнулася від несподіванки й повернулася на крик. До неї наближався її чоловік. Оголений, в одних тільки черевиках і тюрбані на голові. В правій руці ніж, в лівій – штани.

– Любий, зараз не час для кохання! – пробурмотіла вона з докором і осіклася, побачивши на його грудях криваві патьоки.

– Швидше, дай води!

Вона з жахом застигла, коли він знесилений упав поруч із колодязем у затінку під стіною великого будинку, що дивом трималася купи. На грудях і плечі Ігоря красувалися глибокі почорнілі борозни запеченої крові, весь живіт був вкритий засохлими патьоками. Рани поки не зарубцювалися, але встигли вкритися чорною кіркою, з-під якої продовжувала сочитися кров. Не чекаючи, поки розгублена дружина подасть води, чоловік схопив дерев'яне відро, в якому ще залишалосся трохи рідини, і з величезними труднощами підніс його до губ, зробив кілька жадібних ковтків і з шумом видихнув.

– Ти поранений! – вигукнула жінка.

– Дрібниці, – Ігор вилив залишки води собі на голову і фиркнув від задоволення.

Інгрід похитала головою, відібрала в чоловіка відро і попрямувала до колодязя. Відро повільно і зі скрипом опускалося вниз.

– Рани треба промити! – повідомила жінка.

– У нас немає часу. Два мертвяки скоро увійдуть у місто.

– Як? Так швидко?

– Так, – Ігор озирнувся на всі боки, подивився назад. – Вулиця поки порожня, але це ненадовго. Ти набрала води в дорогу?

– Ні.

– Чому?

– Е... – розгубилася жінка, сумніваючись у тому, чи варто йому говорити про нівеч.

– Набирай воду в бурдюк, а я пошукаю ще що-небудь! – у голосі чоловіка не було ні краплі докору, лише заклопотаність їхнім виживанням.

Інґрід відвернулася, щоб приховати нівечення на обличчі.

– З тобою все гаразд? – запитав Ігор.

– Т-так, – невпевнено пролепетала жінка, опустивши бурдюк у відро з водою.

Поки вона набирала рідину і закривала посудину пробкою, Ігор пішов.

Жінка злякалася.

"Невже Ігор не бачить цієї потворною мітки?! Як йому вдається ігнорувати ці огидні тріщини на моїй щоці?! Чи так буде завжди?! Чи не проміняє він мене на якусь іншу, якщо дізнається, що нівеч залишиться на моїй щоці назавжди?! Сподіваюся до цього не дійде. Мені має допомогти королівський маг!"

Шляхетна пані насилу витягла переповнене відро з водою і відставила його вбік. Провела пальцем по щоці, повторюючи вигини кожної тріщинки. Сірі краї здалися нерівними й сухими, шкіра навколо них моторошно свербіла й запалилася.

– Прокляття, – розлютилася жінка. – Бісів обеліск!

Інгрід озирнулася й закричала:

– Ігорю?! Де ти?!

Її запитання залишилося без відповіді. Якийсь час вона чекала, озираючись на всі боки. Із західного боку площі почулося глухе моторошне гарчання. До Інгрід наближалася парочка мерців, синхронно ступаючи лівою і правою ногами, наче два вояки у лавах королівського війська. Обидві істоти були схожі як дві краплі води. Моторошні морди, сіра шкіра, почервонілі очі й страшні подовжені ікла в роті. Інгрід закричала щодуху:

– Ігорю!

– Гхрррр!

Мерці трохи бадьоріше пошкандибали до жінки, злісно заскалили зуби, заворушили кігтями на довгих пальцях.

– Інгрід!

Вона повернулася, її голий чоловік біг назустріч небезпеці з палицею, до якої був примотаний кривий ніж. В іншій руці Ігор тримав свої штани, наглухо зав'язані з одного кінця. Усередині них зі стуком перекочувалося щось важке.

Зіткнення з тварюками було страшним. Нежить клацала зубами, розмахувала пазурами, Ігор тикав своєю холодною зброєю, намагаючись влучити мерцям в обличчя, ті гарчали й перли вперед, а Інгрід у цей час застигла на місці й закричала від жаху.

Мертвяки раптом розділилися. Один із них зацікавився криками жінки й кинувся на Інгрід. Вона спробувала ухилитися, але не встигла. Тварюка схопила жертву за одяг. Жінка встигла розвернутися і виставити перед собою руки, противник спіткнувся об ногу Інгрід, потягнув її за собою, а потім вони впали на пісок.

Мертвяк клацнув зубами в небезпечній близькості від обличчя втікачки. Інгрід відчула неймовірно сильний страх, коли неприємний сморід мертвої плоті проник у її ніздрі, а звивисте тіло нежиті придавило до землі. Жінка змушена була перехопити голову тварюки правою рукою, але це лише звільнило одну з кінцівок нежиті. Огидна істота змахнула пазуристою рукою.

Жінка заплющила очі й інстинктивно стиснулася, з її вуст зірвалося стародавнє прокляття...

*

Ігор розтросив голову свого ворога камінням, набитим у шкіряні штани.

"Одним противником менше!"

Обернувшись на крик дружини, він похолов від жаху. Мертвяк збирався розірвати Інгрід своїми моторошними пазурами, і чоловік ніяк не встигав, щоб завадити цьому. А далі сталося одразу кілька подій одночасно. Пазуриста лапа пішла донизу, Ігор зробив крок у бік своєї дружини, замахуючись палицею з ножем, а потім голова мерця вибухнула, наче перестиглий кавун, скинутий з висоти другого поверху.

Ігор так і завмер із палицею в руці. Інгрід відштовхнула від себе обезголовлений труп. Його кінцівки ще тремтіли, а герцогиня вже відпльовувалася й обтрушувалася від мерзенних шматків плоті мерця.

– Що це зараз сталося? – запитав ошелешений Ігор, опинившись поруч зі своєю дружиною.

– Я хотіла підпалити цю тварюку, але не змогла! – пояснила Інгрід, умиваючи своє обличчя водою з відра.

– Тоді як ти поясниш це!? – чоловік вказав рукою на обезголовлений труп. – Де голова? Мені здалося, нібито вона вибухнула зсередини!

Інгрід знизала плечима:

– Я не знаю, як це вийшло, я просто спробувала зробити те, що робила біля обеліска. Цьому мене вчив Понтіус, – вона схлипнула, – але раніше в мене ніколи нічого не виходило...

Рештки розваленого на частини черепа нежиті досі парували, розповсюджуючи навколо себе жахливий сморід вареного гнилого м'яса.

Ігор схилився над шматком, торкнувся огидних решток і одразу відсмикнув руку, відчувши гарячу й вологу поверхню.

Він задумливо почухав підборіддя і протягнув:

– Отакої! Біля обеліска ти розтопила лід без допомоги вогню, – чоловік поглянув на труп, – а тепер за одну мить закип'ятила мертвяку мозок!

Роздуми чоловіка пропали марно, зараз Інгрід переймалася лише її зовнішнім виглядом, вона гидливо обтрушувала з себе гнилі й гарячі шматки плоті.

– Чого ти встав, як стовп!?! Краще полий мені на голову!

Ігор підняв відро і виплеснув воду. Жінка скористалася цим душем, щоб змити криваві бризки й усю іншу гидоту зі свого обличчя й голови. Бежева сукня одразу намокла й прилипла до шкіри, під мокрою тканиною виразно проступили два горбки, крізь одяг проглядалися темні кола сосків.

Від жінки не сховався блиск в очах чоловіка, Інгрід повернулася до нього спиною і продовжила обмивання.

Нарешті, чоловік зі стогоном поставив відро на пісок. Плечі нестерпно пекло від сонячних опіків, довгі сліди кігтів на грудях і плечі нещадно мучили болем. Ігор похитнувся і труснув головою.

Інгрід помітила його стан і з тривогою промовила:

– Треба промити твої рани!

Ігор кивнув, закинув відро в колодязь, вибрав мотузку і з задоволенням зробив кілька ковтків. Інгрід почала змивати кров із його грудей і плеча. Чоловік у цей час спостерігав за горбками, що колихалися просто перед його очима, час від часу стогнав, але терпів.

– Глибокі, – прокоментувала жінка свої дії. – Кров ніяк не зупиняється!

Ігор прополоскав рот водою і виплюнув її на пісок. Пити досі хотілося, але в животі вже булькало від рідини, він роздувся, здавалося, що більше випити неможливо.

Глава 5. Пробудження сили

Ігор витер обличчя тильною стороною руки й сказав:

– Я знайшов злегка пошкоджену амфору з корком в одному з підвалів. Тільки ручки не вистачає, – Ігор зашипів, коли необережний рух дружини особливо сильно зачепив хворе місце. – Треба швидше забиратися звідси. Незабаром можуть з'явитися нові мерці.

– Я наберу води, а ти одягнися! – Інгрід задерла ніс догори. – Негоже моєму чоловікові ходити без одягу, показуючи кожному зустрічному своє причинне місце!

– Та тут нікого крім тебе немає! – він хитро посміхнувся. – Крім того, я думав, що воно тобі подобається?

– Це не привід робити його загальним надбанням, – холодно зауважила вона.

Тільки-но Інгрід набрала воду в глечик, а Ігор, витрусивши каміння, натягнув на себе штани, як з боку Некрополіса почулося вже знайоме глухе гарчання.

Цього разу мертвяків виявилось п'ятеро.

– Нежить уже тут! – повідомив Ігор. – Треба спробувати відірватися від них!

Люди, які отримали довгоочікуваний перепочинок, швидким кроком попрямували на схід. Свіжа волога підбадьорила, відновила частину витрачених сил. Вони навіть змогли трохи відірватися від переслідувачів. Однак ближче до заходу сонця втома накопила з новою силою. Замість спраги підступив голод, а замість спеки прийшов холод. Довелося трансформувати тюрбани назад на подобу одягу.

Здавалося б, прохолода буде на руку людям, але з появою нічного холоду Ігоря почало лихоманити. Його пробирало дрібне тремтіння, тіло хитало від втоми й від нестримного жару.

Коли з'явилися зірки, а Місяць вийшов на небосхил, Ігор зрозумів, що вони не встигають дійти до оазису, а тим більше – до рятівного мосту. Незабаром треба буде дати бій п'ятірці мерців, а інакше вони просто впадуть від втоми й нежить уб'є їх без жодного опору.

– Інгрід!

– Що?! – втомлено запитала жінка.

Сили вислизали, а мертвяки почувалися вночі значно краще. Їхня швидкість збільшилася, сили нежиті здавалися нескінченними.

– Зупинімося і зустрінемо їх обличчям!

– Я не впевнена, що знову зможу використати проти них свою магію.

– Тобі доведеться спробувати!

– Я втомилася, я хочу спати!

– Не можна, люба!

Ігор погладив її по плечу. Вона подивилася на нього змученим поглядом.

– Ну, добре! – здалася Інгрід. – Перепочиньмо трохи.

Вони вляглися на остиглий пісок. Ігор обійняв дружину однією рукою, а другу підклав собі під голову. П'ять темно-сірих точок показалися на дорозі. Часу в них буде небагато.

– Спробуй скористатися магією! – попросив Ігор. – Перевіримо, як ти засвоїла нову здібність.

Вона з сумнівом подивилася на нього, але все ж спробувала. Чарівниця зосередилася на камені, який відколовся від дорожнього покриття. Направила в його бік руку і прошепотіла закляття. Усе як учив її Понтіус. І... нічого не сталося. Камінь так само лежав на місці абсолютно неушкоджений.

– Нічого не виходить! – роздратовано сказала жінка. – Я бездарна чарівниця!

– Ні, ні! – поспішно зачастив Ігор, намагаючись повернути їй віру у власні сили. – Ти молодець!

– Ти просто хочеш мене заспокоїти, а нам треба пам'ятати, що мерці все ближче й ближче! – знесилено заявила Інгрід.

П'ятірка мерців уже дошкандибала до нижньої частини передостанньої дюни. Ще сотня кроків і вони будуть поруч із людьми. Ігор подивився на камінь, той лежав, як ні в чому не бувало. Засмучений чоловік хотів узяти його в руку, щоб використати проти ненависних переслідувачів. Однак, щойно він торкнувся каменю, то одразу ж відсмикнув свою руку. Камінь нагрівся, немов його щойно вийняли з печі!

– Ай! – Ігор подмухав на пальці, але одразу ж розсміявся і задоволений повалився на пісок, поцілував свою дружину і додав: – Ти розумниця! У тебе все вийшло!

– Що?

– Камінь гарячий!

Інгрід обережно доторкнулася до каменя, але одразу відсмикнула пальці.

– Ой! Це й справді зробила я?! – вона усміхнулася. – Виходить, я можу воду кип'ятити й цеглу загартувати?!

– Ні! Нетяма! Ти можеш перегрівати будь-яку річ, а коли йдеться про мерців, то ти можеш перегрівати їхні голови! Від цього вони вибухають, як попкорн у мікрохвильовці!

– Що?

– Ай! Не звертай уваги! – відмахнувся Ігор. – Дивись! Нежить іде нещільною групою. Спочатку два мертвяки, а потім три!

– Угу.

– Твій той, що праворуч.

– А твій той, що ліворуч?

– Так, молодець! Вловлюєш! – кивнув задоволений Ігор.

– А з тими трьома мертвяками, що робити будемо?

– Знову бери на себе того, що буде праворуч. А потім допомагай впоратися з рештою нежиті. Зрозуміла?

– Так.

Вони напружено чекали, поки мерці наблизяться. Ігор розім'яв кисті та плечі, трішки підбаворив розтяжкою втомлені суглоби. Обгорілі плечі й натруджені м'язи відгукнулися болем, який нічим було вгамувати, залишалося лише терпіти й сподіватися на краще.

Тим часом нежить підіймалася на ближній бархан. Ігор підібрав уже трохи остиглий камінь і жбурнув його в одну з тварюк. У того, кого хотів – не влучив! Зате камінь влучив наступному мертвяку в ногу. Той захитався, роздратовано і якимось навіть ображено, заричав. Це трохи затримало його.

– Ось тепер ми легко розберемося з ними! – прокоментувала цю подію жінка.

– Не накаркай!

– Я тобі не ворона, щоб каркати!

Ігор вловив у її голосі образу, але пояснювати крилатий вислів, що означає "накликати біду", було ніколи.

Перша пара нежиті потягнула свої руки до людей. Ігор вдарив своєю палицею, зустрічаючи ворога гострим лезом. Ніж влучив мертвяку в обличчя, але лише ковзнув по вилиці, залишивши на шкірі глибокий слід. Чоловік вилаявся.

Поруч одразу ж вибухнула голова правого мертвяка.

– На-а-а! Отримуй, тварюко! – зраділа Інгрід, розправившись зі своїм супротивником за мить до того, як той простягнув у її бік свої пазуристі руки.

Ігор відставав від своєї дружини. Його супротивник спробував схопити чоловіка, але той ударив удруге, одночасно ухилившись від удару гострих кігтів. Цього разу вдало. Ніж увійшов у відкриту пащу тварюки, мертвяк почав завалюватися, тягнучи за собою застряглу зброю. Ігор спробував вирвати палицю з примотаним до неї ножем, але замість цього ледь не зламав свій саморобний короткий спис. Від цього забарився і ледве встиг відскочити назад, перш ніж третій мертвяк дістався до нього.

– А-а-а-а! – закричала Інгрід.

Четвертий мертвяк схопив її за плечі й намагався вкусити.

– Магія! Бий його магією! – підказав чоловік.

А сам Ігор у цей час тикав свого ворога лезом. Відволікшись на Інгрід, він і сам не зумів впоратися зі своїм супротивником. Довелося завдати ще кілька ударів, перш ніж він влучив нежиті в очну ямку, діставшись через неї до мозку.

Інгрід знову опинилася на землі. Намагаючись утримати свого супротивника на безпечній відстані від свого обличчя і шиї, вона кричала, але Ігор змушений був зустрічати останнього, п'ятого мертвяка.

– Тримайся! Тримайся! – кричав він, сподіваючись, що вона впорається.

А п'ятий мертвяк нічим особливим не здивував. Він так само тягнув руки, глухо гарчав, але рвався до Інгрід. Мабуть, тварюкам більше сподобалася жінка, яка натхненно верещала.

«Можливо, вона приємніше пахне?»

Ігор зустрів ходячого мерця ударом ноги, це відкинуло нежить на крок назад, але не зупинило. Тоді Ігор вдарив своїм саморобним коротким списом, цілячись ворові в обличчя, але нежить нахилилася вперед, і зброя пройшла вище за ціль. Огидний противник несподівано для Ігоря зробив ривок, простягнувши до чоловіка свої сірі пазуристі руки.

Чоловік не відступив, навпаки, зробив крок уперед і вбік, пірнув під розчепірені пальці, а рукою допоміг мерцю ще більше прискоритися.

Розчарована нежить пролетіла вперед і покотилася по піску. На якийсь час Ігор звільнився від свого опонента і, допомагаючи жінці, яка верещала від жаху, всадив з усієї сили короткий саморобний спис сірому мертвяку у вухо. Той повалився на бік і засукав ногами. Інгрід одразу ж схопилася на ноги й сховалася в Ігоря за спиною. Ось тепер справді залишався останній ворог.

– Гхрррр!!!! – загрозово загарчала нежить.

Тепер Ігор добре роздивився обличчя агресивного мерця. Можливо, колись це була симпатична жінка середнього віку, але зараз у ній не залишилося нічого людського: перекошене від злості й ненависті посіріле обличчя, скляний погляд почервонілих очей, незграбні руки й ноги, зі збільшеними роздутими суглобами, подовженими пальцями та небезпечними чорними кігтями. Довгі ікла не дозволяли їй зімкнути щелепи, мабуть, трансформація цього не враховувала, зате було очевидно, що остаточна перебудова тіла може зробити цих тварюк ще небезпечнішими.

Ігор вдарив, намагаючись бити не стільки швидко і сильно, скільки точно в око! Нежить здивувала: вона ухилилася від його удару, лезо ковзнуло по черепу, не заподіявши мерцю особливої шкоди, але що було ще дивніше, навіть неймовірніше, нежить схопилася однією рукою за спис, легко й невимушено вирвала його з рук Ігоря та відкинула саморобну зброю вбік.

Чоловік вилаявся, оскільки нежить ще й прискорилося і схопила його рукою за горло, кігті обхопили шию. Ігор захрипів і похолов від жаху:

"Як тепер вирватися з пазурів тварини, не пошкодивши власну шкіру, під якою б'ється сонна артерія!?"

У свою чергу він теж вчепився тварюці в горлянку, іншою рукою стримував другу руку мерця, дихання насилу виривалося з носа, повітря катастрофічно не вистачало.

"БУМ!"

Голова противника лопнула. Ігоря обдало трупним смородом, усе обличчя було забризкане чимось липким і мерзенним, у ніздрі проник солодкувато-гнильний запах мертвої плоті. Смерділо так сильно, що чоловіка мало не вивернуло навиворіт.

– А-ха-ха-ха-ха! – розсміялася десь поруч Інгрід.

Сміх був щасливим, але все ж трішки нервовим. Ігор насилу прибрав руку мерця зі свого горла, помасажував шию руками, вдихнув смердюче повітря і прохрипів:

– Що тебе так насмішило, мила?

– Бачив би ти зараз своє обличчя! – хихотіла Інгрід.

– Я над тобою не сміявся.

– Вибач, я просто не змогла втриматися! Ти так смішно застиг і скривився з такою непередаваною огидою! – жінка, лукаво

поблискуючи очима, схилила голову набік. – А води в нас більше немає! Чим ти тепер будеш обличчя вмивати!?

Ігор нахилився і зачерпнув дві жмені піску, потім декілька хвилин інтенсивно відтирав сипучими частинками своє обличчя. Результат вийшов так собі. Інгрід спромоглася відірвати від подолу бежевої сукні вузьку смужку і, як могла, витерла залишки крові та плоті.

– Вибач, але я з тобою цілуватися до самого оазису не буду! – кокетливо заявила вона. – Ось як помиєшся...

Грайливе зауваження здивувало чоловіка.

"Невже Інгрід уже повірила в порятунок?"

Ігор подивився на захід. На дорозі нікого не було. Пустеля, без натяку на будь-який рух.

– Переслідувачів не видно, – пробурмотів Ігор, очі злипалися, давалася ознаки минула безсонна ніч.

– Усе одно нам не можна зупинятися, адже сонце пече немилосердно, – Інгрід вказала рукою на захід. – До того ж мертвякам допомагає чаклунство Понтіуса. Його мітка так просто не пропаде!

Ігор ковзнув поглядом по щоці, на якій розтріскана шкіра дедалі більше спотворювала обличчя Інгрід. Він змусив себе відвернутися та подивився на захід.

– Добре, тоді відпочинемо трохи й підемо далі.

Ігор відкоркував пробку на амфорі й сьорбнув води. Інгрід у цей час продовжувала експериментувати з даром. Направила свою руку на одного з мерців і прошепотіла закляття.

"БУМ!" – і голова вже упокоїної нежиті розлетілася на шматки, уламки черепа та частинки мізків розкидало навколо. Окремі шматки гнилявої плоті навіть шипіли й випускали пару.

– З кожним разом у тебе виходить все краще і краще, – похвалив Ігор.

– Я почуваюся справжньою чарівницею! – радісно вигукнула жінка. – Це чудове відчуття, коли тебе наповнює магія...

– Ходімо швидше!

Герцогиня трохи затрималася й раділа, наче дитина, яка навчилася робити морозиво у необмеженій кількості:

– Тепер ніхто не посміє мене образити, – пробурмотіла вона собі під ніс, – а інакше його голова зробить... – Інгрід поворухнула руками й пальцями, потім голосно вигукнула: – ... "БУМ!" – і розвела руки в сторони, демонструючи зону розкиду уламків.

Ігор усміхнувся дружині й нагадав:

– Треба дістатися до оазису ще до ранку!

Жінка не слухала Ігоря та раділа відчуттю власної сили.

– Маги живуть довше і менше хворіють, – вигукнула вона, – сила тепер нікуди не дінеться до кінця моїх днів!

Ігор не стримався, й підійшов до Інгрід впритул. Вона зникла, коли він схилився і вдивився в її обличчя, його рука торкнулася щоки, великий палець пройшовся нерівним краєм сірого нівечення.

– Мені здається, що твоя рана збільшилася... я відведу тебе до нашої Марфи, вона хороший лікар.

Інгрід похмурнішала, згадавши нівеч, потім поспішно відкинула руку чоловіка зі свого обличчя й пробурчала:

– Я сама з цим розберуся! І годі про це нагадувати!

... кінець фрагмента для ознайомлення.

ПРОДОВЖЕННЯ ЧИТАЙТЕ В ПОВНІЙ ВЕРСІЇ КНИГИ.

Гранд Джордж Четверте Відображення. Книга V

Усі книги Гранд Джорджа видано в авторській редакції на офіційному сайті автора: <https://grandgeorge.com.ua>